

udtryffelig at indstærpe, at den Brændeviins-
handler, der taaler, at det kjøbte Brændeviin
fortæres i hans Huus, gjør sig skyldig i
ulovlig Udskænkning, ligesom Udvalget jo og-
saa i sit Vædringsforslag under Nr. 2 har op-
taget en anden Bestemmelse, hvoraf Meningen
i denne Retning klart vil fremgaae. Man vil
efter min Formening Intetsomhelst opnaae ved
at lade Indskrænkningen til $\frac{1}{2}$ Pot blive
staaende i § 1, og det er paa den anden
Side en ganske mærkvaerdig Indskrænkning,
netop seet fra det Standpunkt, som de ærede
Medlemmer indtage, der have talt for den.
De ville søge at forhindre Folk fra at drikke
for meget Brændeviin, og derfor foreskrive de
dem, at de ikke maae kjøbe mindre end $\frac{1}{2}$
Pot ad Gangen.

Jeg skal dernæst gaae over til at omtale
Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 3 og
de øvrige Vædringsforslag, som dermed staae
i Forbindelse. Egeoverfor Vædringsforslaget
under Nr. 3 udtalte den ærede Minister, at
det var utilraadeligt at nedsette Kjendelsen
for det heromhandlede Næringsbeviis fra 150
Rd. til 100 Rd., idet man ikke burde lette
Afgangen til Brændeviinshandel for Individuer,
om hvilke det kunde forudsæes, at de vilde
misbruge den. Ja, dersom der virkelig lod
sig gjøre en saadan Forffjel, som den ærede
Minister her vilde gjøre, mellem dem, der kun
kunne betale 100 Rd., og dem, der kunne
betale 150 Rd., saa skulde jeg ganske vist
aldrig have indladt mig paa at foreslaae den om-
talte Nedsettelse. Men det er dog klart, at
en Mands Soliditet paa ingen Maade lader
sig bedømme efter den Maalestof, om han kun
kan og vil udrede 100 Rd., eller om han kan
udrede 150 Rd. Det maa vistnok erkjendes for at
være fuldkommen rigtigt, at der kan søges nogen
Garanti heri, at man sørger for, at de For-
retninger, som i den heromhandlede Retning
maatte reise sig paa Landet, ikke blive aldeles
smaa og ubetydelige. Men hvor Grændsen
skal trækkes, maa berøve paa et Skjon. Udvalget
har imidlertid troet, at man burde blive staa-
ende ved den højeste Betaling, som nu er
lægges for Afgang til nogetsomhelst Næring,
nemlig 100 Rd. Med dette Spørgsmaal

staae jo saa isvrigt forffjellige andre Spørgs-
maal i Forbindelse, navnlig Udvalgets Væ-
dringsforslag under Nr. 6 og de af andre
ærede Medlemmer dertil og til § 3 stillede
Underændrings- og Vædringsforslag. Det Ind-
tryk, som de derom hidtil førte Forhand-
linger have gjort paa mig, vil jeg i Korthed
betegne ved at sige, at jeg ikke anseer det
Resultat, hvortil man idag i saa Henseende
maatte komme ved Afstemningen, hvilket det
saa end bliver, for det endelige. Der er god
Føie efter de faldne Udtalelser til at vente,
at disse Spørgsmaal ville blive tagne under
fornyet Overveelse. Jeg skal særlig frem-
høve, at, hvad der er blevet yttret af det
ærede 1ste Medlem for 11te Kred (Nielsen)
om Kroernes Stilling paa de forffjellige
Steder paa Landet, fortjener at komme under
nærmer Overveelse. Jeg vilde have anset det
for meget ussikkert, om det ærede Medlem
havde faaet fremsat disse sine Bemærkninger
ved Sagens første Behandling, thi saa vilde
de allerede nu have kunnet være tagne under
Overveelse i Udvalget; men det er dog natur-
ligviis bedre, at de ere fremkomne ved denne
anden Behandling, end om de slet ikke vare
fremkomne. Det ærede 2det Medlem for 1ste
Kred (Krieger) har fremdeles henkastet en
Tanke om en Forandring i hele Bestatningen
af Brændeviinshandelen, hvoraf jeg idetmindste
har følt mig meget tiltalt. Jeg troer, at der
nølgelig i den vil kunne findes et Grundlag
for en Ordning, hvorom man kan enes, hvor-
ved Lovforslaget imidlertid rigtignok vilde komme
til at omfatte noget Mere, end der egentlig
for Dieblisset er dets Gjenstand, idet det da
tillige maatte omfatte Reglerne for Kjøb-
stædernes Bestatning i denne Retning. En
lignende Tanke er nylig bleven fastslaaet i
Lovforslaget om Betaling for Hundetegn i
Kjøbstæderne; om jeg end ikke vil drage nogen
Analogi derfra til det heromhandlede Forhold,
saa haaber jeg, at man dog i ethvert Til-
fælde ikke vil finde det stødende, at jeg over-
hovedet her henviser til det nævnte Lovforslag.
Den Afgjørelse, som idag maatte finde Sted
af Forslagene til § 3, betragter jeg, som
sagt, saaledes kun som foreløbig; Sagen maa